

quæ nobis nota sunt. Quocirca bene moribus institutus esse debet, qui de honestis & iustis, ac omni denique civili re est convenienter auditurus. principium enim est, quod sit: atque id si satis constitierit: nihil amplius erit opus indagere, cur sit. Et qui eiusmodi est: vel iam habet: vel accipere principia facile potest. Cui verò neutrum horum adest, Hesiodum audiat hæc dicentem,

Optimus ille, potest qui ex se cognoscere cuncta.
Ille bonus, monitis qui aliorum obtemperat:
at qui
Ex se nec novit, nec que bene se consultit alter
Percipit, admittitque animo: est ignavus, inersque.

CAPVT III.

Sed nos eò redeamus, vnde digressi sumus. Bonum enim & felicitatem non absque ratione homines ex variis viuendi modis videntur existimare. plerique quidem atque importunissimivoluptatem esse putant: vnde etiam fruitioni deditam vitam amant. Tres enim sunt, quæ maximè excellunt vitæ, hæc, quam modo dixitum ciuilib: ac contemplatiua tertia. Plerique igitur feruiles prorsus videntur, cum pecudum vitam eligant: rationem tamen propterea consequuntur, quia multum ex iis, qui in potestatibus sunt constituti, dissolutam percipere ac Sardanapalus vitam traducunt. Elegantes verò & ad agendum idonei honorem esse felicitatem existimant: hic enim ciuilibs vitæ ferè finis est. Sed hic tamen remotior aliquantulum esse ab eo ipso quod querimus, bono videtur. magis enim in iis qui honorem exhibent, quam qui eo afficiuntur, consistit, bonum verò ipsum eiusmodi esse diuiniamus: vt proprium quoddam sit, quod auferri facile nequeat. Præterea festari honorem ob id videntur, vt seipsi bonos esse credant. Querunt enim à prudentibus, & ab iis à quibus cognoscuntur, & ob virtutem honore affici. Perspicuum igitur est, horum etiam ipsorum sententia honore virtutem esse potiorum. vnde fortasse etiam aliquis magis esse eam ciuilibs vitæ sine existimaret. sed imperfectior tamen etiã ipsa est. Videtur enim fieri posse, vt qui virtutem habeat, vel dormiat, vel in vita nihil agat: malis præterea affligatur, sitque maximè infortunatus: cuiusmodi hominem sanè felicem appellari nemo,

A ἀρκτεῖον δὲ τῆς ἡμῖν γνωστέμων. διὰ δὲ τοῦτο ἔδειξεν ἡχθὰ καλῶς τὸν ἀπὲ καλῶν καὶ δικαίων, καὶ ὅλους τῶν πολιτικῶν ἀκουστέμων ἰκανῶς. ἀρχὴ γὰρ τὸ ὅτι καὶ ἐν τῷτο φαινεται ἀρκαυτως, οὐδὲν πορροδεῖσθ τῷ διότι ὁ δὲ τοιοῦτος ἢ ἔχει, ἢ λαβὼν ἀπ ἀρχαῖς βαςίας ἢ δὲ μηδὲ πτερον ἰσπαρχει τοῦτων, ἀκουσάτω τῶν Ησιόδου,

B Οὗτος μὲρ πανάριστος, ὅς αὐτὸς παύτα νοῖσθ, Φρασατέμμος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσεν ἀμαίνω. Ἐδλὸς δ' ἂν μὲ καμῖνος ὅς δ' εἰπόντι πίνθηται. Ὅς δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοῖθ, μήτ' ἄλλου ἀκούων

C Ἐν θυμῷ βράλληται, ὅδ' αὐτ' ἀχρήσθ αἰήρ.

Κεφάλαιον γ.

HΜεῖς δὲ λέγωμεν ἕδεν παρεξέβημεν. τὸ γὰρ ἀγαθὸν καὶ τὴν βυδαμονίαν ἐκ ἀλόγως ἐοικασιν ἐν τῶ βίαν ἰσπαλαμβάινειν ὁ μὲ πολλοὶ καὶ φορηκώτατοι, τιμῆ ἡδονῶν ὁ δὲ καὶ τὸν βίον ἀγαπῶσι τὸν δπολαυστικόν. πρεῖς γὰρ εἰσα μέλιτες οἱ πορροέχοντες, ὁ τε νυδ εἰρημῶς, καὶ ὁ πολιτικός, καὶ τέλος ὁ θεωρητικός. οἱ μὲρ οὐδ πολλοὶ, πωτελῶς ἀδραποδῶδαις φάινονται, βουκιμάτων βίον πορροεούνοιο τυρχάοισι δὲ λόγου, δια τὸ πολλοὶ τῶ ἐν τῆς ἐξοισίας ὁμοιοπαδεῖν Σαρδαναπαλίῳ ὁ δὲ χαρίεντες καὶ πορροκτικῶς, τιμῶ. τῷ γὰρ πολιτικῶ

D βίον χεδὸν τῷτο τῆ τέλος φάινεται δὲ ὁποπολαγότερον εἶν τῷ ζητουμῶν. δοκί γὰρ ἐν τῆς τιμῶσι μέλλον εἶν ἢ ἐν τῆ τιμωμῶ τῶ ἀγαθὸν δὲ οὐκίον π καὶ ἀυσταφάμερον εἶν μαντευόμεσθαι. ἐπὶ δὲ εὐκίονσι τῶ τιμῶ δῶκίαι, ἵνα πτεύασιν ἐαμῶδ ἀγαθῶς εἶν. Ζητῶσι γὰρ ἡμῶ τῶ φρονίμων πμάσθαι, καὶ παρ οἷς γαυνοσκονται, καὶ ἰσ ἀρετῆ δῆλον οὐδ ὅτι κατὰ γε τούτοις ἢ ἀρετῆ κρείπσαν. τάχα δὲ καὶ μέλλον ἀπ πος τέλος τῷ πολεπικῶ βίον ταῦτῶ ἰσπολάβοι. φάινεται δὲ ἀτελεστέρας καὶ αὐτῷ ὁδοκί γὰρ ἐνδὲρχάσθαι καὶ καθεύδεν ἔχοντα τῶ ἀρετῶν, ἢ ἀπορροκτεῖν δια βίου, καὶ πορρο τούτοις κακοπαδεῖν καὶ ἀνυχεῖν τὰ μέγιστα. τὸν δὲ οὗτω ζῶντα οὐδὲς ἀβ δῶδαμονίσειν,

εἰ μὴ δὲ-